

som skulle beskæftige sig med Landbruget sammen med de Besiddende i Landhøststanden. Blandt de Vædringsforslag, der ere tilføiede til § 1, viser det sig strax ved det første, hvori der staar, at i første og anden Linie udgaa Ordene „i Industriens . . . benyttet“. Man ser her, at man vil bort fra den bestemte Betegnelse af, hvilke Maskiner det dreier sig om. Det forekommer mig, at det vilde have været heldigere, om Udvalget havde ladet det staa, som det stod. Det viser sig yderligere, naar man kommer til Vædringsforslaget til Slutningen af Paragrafen, hvor man siger, at disse Bestemmelser maa ikke finde Anvendelse paa Maskiner, som drives ved Haandkraft. Det er en Afværgjæring, at der forekommer mange Ulykkestilsfælde ved Maskiner, som drives ved Haandkraft, i Særdeleshed Hættelsesmaskiner, og jeg vil meget anmode Udvalget om at overveie, om det ogsaa virkelig vilde være saa galt at lade Lovens Bestemmelser blive anvendte paa Haandkraftsmaskiner, da jo saa Mange ere beskæftigede ved dem, og der ikke forekommer saa faa Exempler paa Ulykkestilsfælde ved dem.

Dernæst § 2, hvor man har slettet det ene lille Ord, som det forekommer mig har saa stor Betydning for Arbejderne, nemlig Ordet „grov“. Uforsigtighed er en meget ubestemtlig Ting, kan man sige, det kommer næsten til at bero paa, hvem der skal bestemme, hvad Uforsigtighed er. Er det Arbejdsgiverne, der skulle bestemme, om det er Uforsigtighed, eller er det det Tilfyn, som Arbejdsgiverne jo selv have udnævnt, idet Udnævnelserne skal ske ved de kommunale Autoriteter, er det dem, der skulle bestemme, hvad Uforsigtighed er, saa vil det blive vanskeligt for Arbejderne i det Hele taget nogen finde at faae anerkjendt, at Ulykkestilsfælde ikke ere foregaaede ved Uforsigtighed fra hans Side. Det forekommer mig, at man burde noget mere bestemt betegne, hvad Uforsigtighed er, man burde, hvis man ikke beholder dette Ord „grov“, sætte noget Andet ind, f. Ex. „bestemt paavisselig Uforsigtighed“. Uden at beskylde Arbejdsgiverne for i det Hele taget at se bort fra Arbejdernes Interesser, tør jeg nok sige, at man næsten i alle Tilfælde kunde tænke sig, at der vil kunne findes Undskyldninger, saa at man kan sige: Havde han ikke haaret sig saadan og saadan ad, saa var han ikke kommen tilfælde, han har ikke udvist den fornødne Forsigtighed. Noget Saadant vil næsten altid kunne tænkes at komme til stede, naar der opstaar Strid mellem Arbejder og Arbejdsgiver, om hvorvidt dette eller hint Ulykkestilsfælde er sket ved Arbejderens

egen Uforsigtighed eller ikke. Derfor forstaar jeg ikke, at Udvalget har kunnet finde det forvarligt ikke at indsætte nogen Betegnelse af, hvorledes „Uforsigtighed“ i det Hele taget skal forstaaes. Man kan ikke saadan i sin Almindelighed sige „Uforsigtighed“; thi det er Noget, som Enhver, der tænker over Tingene, kan sige sig selv, at det er overordentlig vanskeligt at afgjøre, om dette eller hint kan betragtes som Uforsigtighed. Jeg vil meget bede det ærede Udvalg om at overveie mellem 2den og 3die Behandling, hvorledes dette bestemt skal forstaaes. Lader man Ordet „grov“ gaa ud, taber Bestemmelsen sig i en altfor stor Almindelighed, og der er taget Meget bort af det, der skulde være til Beskyttelse for Arbejderne. Dette Ord gjentages paa flere Steder, og paa hvert Sted foreslaas det, at det skal gaa ud; mine Udtalelser gjælde altsaa alle de Tilfælde, hvor man foreslaar, at Ordet skal falde bort. Dernæst kommer jeg til et Vædringsforslag under Nr. 13, der staar i Forbindelse med Vædringsforslaget under Nr. 7. Det angaar, saavidt jeg har forstaaet det rigtigt, Lovens Strafftræden overfor Tilfynet med Maskiners frie Brug, som det hedder, og ligeledes om Gjennemførelsen af de forskjellige Bestemmelser i denne Lov i de Tilfælde, hvor der kan tilstaaes Væmpelser. Naar Lovforslaget siger, at der skal tilstaaes Væmpelser overfor ældre Anlæg, finder jeg, at man ogsaa fra Udvalgets Side er gaaet noget vidt herti. Det forekommer mig, at bliver Bestemmelsen vedtagen, som den nu er foreslaaet, ville de, som have ældre Anlæg, bestandig kunne hindre Lovens Strafftræden overfor dem ved at bevare de gamle Anlæg og sige, at de ikke have tilstrækkelig Plads eller ikke Raad til disse Ombygninger, der er Tale om, og Lovens Hensigt vil i Virkeligheden blive illusorisk for alle dem, der faae Arbejde ved disse ældre Anlæg. Der er ikke bestemt Noget om, hvornaar Lovens Bestemmelser skulle træde i Kraft overfor denne Slags Anlæg og heller ikke med Hensyn til de nye Anlæg, og jeg vilde foretrække Lovforslagets oprindelige Redaktion fremfor Udvalgets med Hensyn til dette Punkt, der forekommer mig at være affattet formeget i deres Interesse, som ere Giere af Maskinerne. Hvad nu angaar det omstridte Spørgsmaal om Børns Arbejde, som før har været Gjenstand for Uenighed i Udvalget og har ført til, at Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal, vil jeg om Spørgsmaalet i Almindelighed sige, at det jo maa erkjendes af Enhver, at i desto større Grad man anvender Børns Arbejde, i desto større Grad vil man for-